

opusdei.org

Carta do Prelado (abril de 2015)

O Prelado fala na súa carta do papel insubstituíble dos pais na educación dos seus fillos, no contexto do Ano Mariano pola Familia.

13-04-2015

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Escribovos en plena Semana Santa. Diríxome á Santísima Virxe e rógolle que o ano mariano que percorremos na súa honra, avive o noso desexo

persoal de *meternos* a fondo nas escenas da paixón, morte e resurrección do Señor, no próximo triduo pascual.

O pasado 28 de marzo cumpriuse o nonaxésimo aniversario da ordenación sacerdotal de san Xosemaría; e mañá, Xoves Santo, a liturxia tráenos con forza a institución da Eucaristía e do sacerdocio no Cenáculo de Xerusalén. Máis tarde, a Vixilia pascual fálanos da vitoria de Xesucristo sobre o pecado e a morte e, nel, a de quen -por medio do bautismo- incorporámonos á súa morte e á súa resurrección.

A Igrexa administra os sacramentos da iniciación cristiá -o bautismo, a confirmación e a Eucaristía- no curso da Vixilia pascual. Nós, en xeral, recibímolos na infancia, segundo a práctica inmemorial que ten a súa orixe nos ensinos evangélicas. E,

nesa noite gloriosa da Vixilia,
convídashos a renovar os
compromisos que, no noso nome,
profesaron entón os nosos pais e
padriños, ou quizá nós mesmos.

Coa pauta que me marquei nestes
meses marianos, propóño-vos
considerar agora a importancia
destes sacramentos no camiñar das
familias cristiás, e que brote a nosa
gratidade diaria á Trindade Beatísima
por estes misterios salvíficos, que fan
posible que participemos nas
riquezas divinas.

Todos podemos e debemos axudar na
tarefa de evangelización da familia,
do modo máis apropiado ás nosas
circunstancias individuais. Váiseme o
pensamento a quen traballan en
escolas -públicas ou privadas-, en
contacto inmediato con pais e nais,
con tantas e tantos mozos que
frecuentan esas aulas, con profesores
con quen comparten a

responsabilidade educativa. A todos lembrovos que a vosa tarefa, de primordial importancia, non ha de limitarse a transmitir uns coñecementos que prepararán aos alumnos para o futuro; ocupádevos - xa sei que o facedes- da formación integral dos nenos e dos adolescentes nos diferentes aspectos -humanos, espirituais, relixiosos-, tan propios da educación cristiá.

En primeiro lugar, é primordial o papel dos pais e das nais e, en certo xeito, tamén dos demais compoñentes da familia: irmáns, avós, etc. Son os pais, ou quen fan as súas veces, os primeiros responsables da educación dos fillos. Falando dos diversos membros da familia, o Romano Pontífice dixo: **vós, nenos e novos, sodes os froitos da árbore que é a familia: sodes froitos bos cando a árbore ten boas raíces -que son os avós- e un bo tronco -que son os pais-. Decía**

Xesús que todo árbore boa dá froitos bos e todo árbore mala dá froitos malos (cfr. *Mt* 7, 17). A gran familia humana é como un bosque, onde as árbores boas achegan solidariedade, comunión, confianza, apoio, seguridade, sobriedade feliz, amizade. A presenza das familias numerosas é unha esperanza para a sociedade. E por iso é moi importante a presenza dos avós: unha presenza preciosa tanto pola axuda práctica como, sobre todo, pola colaboración educativa. Os avós custodian en si os valores dun pobo, dunha familia, e axudan aos pais a transmitilos aos fillos[1]. Insisto en que os matrimonios a quen Deus non concede descendencia tamén poden xogar un papel importante, enriquecedor, na formación cristiá doutros fogares.

Canto ben achegan os pais que se toman en serio esta misión! Por iso, a

primeira necesidade concrétase na presenza habitual do matrimonio e dos fillos no fogar, coa persuasión de que esa casa pode e debe ser "antesala" do Ceo e escola de caridade, porque as alegrías e as penas dun son penas e alegrías dos outros membros da familia.

San Xosemaría transmitiunos esta doutrina tan clara, froito tamén da súa experiencia persoal. Nunha ocasión, rememorando como o Señor lle foi preparando para a súa misión de fundar a Obra, comentaba:

***fíxome nacer nun fogar cristián,
como adoitan ser os do meu país,
de pais exemplares que
practicaban e vivían a súa fe,
deixándome en liberdade moi
grande desde mozo, vixiándome
ao mesmo tempo con atención.
Trataban de darme unha
formación cristiá, e alí adquirina
máis que no colexio, aínda que
desde o tres anos leváronme a un***

colexio de relixiosas, e desde o sete a un de relixiosos[2].

Na casa dos Avós, aprendeu a levar unha auténtica conduta cristiá, acomodada en cada momento ás circunstancias da súa idade; e agradecía profundamente a Deus ao final dos seus anos, cando acudían á súa memoria sucesos, grandes e pequenos, daqueles primeiros tempos de infancia e de mocidade. Da súa propia situación, e da súa ampla experiencia sacerdotal, proviñan os consellos que ofrecía aos pais e nais de familia.

Interésame destacar concretamente a súa insistencia en subliñar a importancia do bo exemplo. ***Desde o primeiro momento*** -comentaba-, ***os fillos son testemuñas inexorables da vida dos seus pais. Non vos dais conta, pero xúlgano todo, e ás veces xúlganvos mal. De maneira que as cousas que suceden no***

fogar inflúen para ben ou para mal nas vosas criaturas.

Procurade darlles bo exemplo, procurade non esconder a vosa piedade, procurade ser limpos na vosa conduta: entón aprenderán, e serán a coroa da vosa madurez e da vosa vellez. Sodes para eles como un libro aberto[3].

É moi importante que os pais -tamén os papás, non só as mamás- ensinen aos nenos as primeiras oracións. ***Non lles obriguedes a grandes rezos: poquitos, pero todos os días,*** aconsellaba san Xosemaría. ***Cando son moi pequeniños, tómaslles a man, e lles santiguas ti, coa súa manita. Non se esquece nunca isto. A vosa delicadeza e a vosa piedade, coa piedade dos vosos maridos, dos nosos pais, queda no fondo da alma***[4]. Con moita graza, engadía noutras ocasións: ***que os vosos fillos non se vaian a durmir como cachorros. Gústame dicilo***

así, porque resulta moi claro e podo facerme entender. Os cachorros téndense nun recuncho, e xa está. Os vosos fillos, non: teñen que persignarse antes de irse á cama, e dicir unhas palabras á Santísima Virxe e a Deus O noso Señor, aínda cando a alma non estea limpa do todo[5].

Recoñecía con santo orgullo que nunca abandonou -nin pola mañá nin pola noite- as oracións vocais aprendidas na infancia: *poucas, breves, piadosas. De modo que o recordo dos meus pais lévame a Deus, e faime sentirme moi unido - á vez que á miña familia de sangue- a aquela outra familia que había en Nazaret -Jesús, María e Xosé-, e a esa familia do Ceo, o Deus único que é trino en persoas: Pai, Fillo e Espírito Santo*[6].

A medida que as fillas e os fillos crecen, é lóxico servirse doutras pregarias: o padrenuestro e o avemaría, a bendición da mesa, o rosario... E, cando cumpren a idade suficiente, resulta moi oportuna a súa asistencia á Misa dominical, aínda que aínda non entendan moito do que presencian. Así a semente da existencia cristiá, sementada no bautismo, desenvólvese de modo armónico, equilibrado. E prepáranse para a primeira Comuñón, que a Igrexa aconsella que vaia precedida pola confesión sacramental[7].

O noso Pai ensinou sempre a conveniencia de iniciar aos nenos na práctica dos sacramentos en canto a súa idade permítalo. Fixádevos no seu consello a unha nai: ***que ti os levas axiña, en canto teñen uso de razón, á Confesión. E se os podes preparar ti, prepáraos; se non, un sacerdote da túa confianza. Non é verdade que os nenos sufran un***

shock! Non é verdade que lles vai mal! A min me ha ir moi ben, e levoume a miña nai ao seis anos a confesar[8].

O próximo día 23 cúmprese un novo aniversario da primeira Comuñón de san Xosemaría: unha xornada particularmente adecuada para que agradezamos a Xesucristo o momento en que se aloxou sacramentalmente, por vez primeira, no corazón do noso Fundador, e no de cada unha e cada un de nós.

As consideracións precedentes sérvennos a todos: aos pais e nais de familia, aos profesores e profesoras de ensino primario, secundaria e bacharelato, a quen axudan no labor formativo da Prelatura con persoas maiores, e aos máis novos que, cos seus amigos, prestan unha gran colaboración en clubs xuvenís e outras iniciativas semellantes.

Estou moi agradecido aos preceptores ou *tutors* que se ocupan con sentido profesional e apostólico desa asistencia, en estreita unión coas familias. Tede presente que, sen a cooperación dos pais, sen o bo exemplo no seo do fogar, facilmente agostaríanse os froitos do voso traballo, realizado a miúdo con moito sacrificio. Por iso non me canso de lembrarvos que convidedes os pais e ás nais ás actividades dos clubs e a colaborar na marcha dos colexios. Lembrádelles que se tomen moi en serio os seus deberes educativos, ofrecendo con xenerosidade o seu tempo, a súa axuda material, as súas iniciativas, no espléndido labor de preparar cidadáns exemplares e bos cristiáns, nesa ampliación do fogar que son os colexios e os clubs xuvenís.

No mes que acaba de transcorrer fixen unha visita á Virxe no seu santuario de Fátima: todos estivestes

moi presentes na miña oración; ademais, o Señor concedeme a alegría de reunirme con varios grupos de fillos meus de Portugal: homes e mulleres, novas e maiores, sacerdotes e seglares. Continuade moi unidos ás miñas intencións, de modo especial o próximo día 20, aniversario do meu nomeamento como Prelado da Obra. E aumentemos a nosa oración polo Papa e os seus colaboradores.

Antes de rematar, insisto en que tratemos de participar moi a fondo nos ritos litúrxicos do triduo sacro e logo no tempo de Pascua. Animade aos vossos amigos, parentes e colegas a obter moito proveito destes días santos. E empeñémonos en encher as rúas e os nosos fogares de accións de grazas, de actos de reparación, de comunións espirituais, manifestando deste xeito ao Señor e ao seu Santísima Nai os sentimentos máis profundos do noso corazón.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de abril de 2015.

.....

[1] Papa Francisco, Discurso á Asociación nacional de familias numerosas de Italia, 28-XII-2014.

[2] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 14-II-1964.

[3] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 12-XI-1972.

[4] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 4-VIN-1974.

[5] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 18-X-1972.

[6] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 28-X-1972.

[7] Cfr. *Catecismo da Igrexa católica*, n. 1457.

[8] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 14-VII-1974.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-abril-
de-2015/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-abril-de-2015/) (27-03-2025)